

Catalunya al divan

Charles Boix evocava recentment al seu article de l'ARA "Ens en sortirem?" les ressonàncies kafkianes del que a Catalunya s'ha acabat anomenant *el procés*. Carles Boix no és el primer, ni serà el darrer, a establir el paral·lisme amb *El procés* de Kafka. És, tanmateix, un referent perillós, atès que la novel·la està inacabada i K. acaba morint "Wie ein Hund", com un gos. Estic convençut que ni Charles Boix ni els lectors de l'ARA volen que Catalunya, diguem-li C., acabi com K. en el nostre propi procés.

En realitat, el nostre procés és un altre, més antic, molt diferent, i terriblement ajustat al que estem vivint i sofrint. Catalunya, C., jau al divan i se sotmet al procés psicoanalític. Freud va concebre explícitament el procés psicoanalític el 1913: "El metge analític pot fer molt, certament, però no pot determinar exactament què podrà fer. Inicia un *procés* per resoldre repressions existents. Pot supervisar el procés; el pot ajudar, el pot deixar net d'obstacles en el seu camí, i certament el pot arruïnar. Però en general, un cop el *procés* ha començat, fa el seu propi camí i no admet cap estipulació de la direcció i la seqüència dels seus punts d'atac".

Catalunya és al divan, el procés d'anàlisi col·lectiva està en marxa. Com tot procés psicoanalític, hi ha un analista i un pacient. Aquesta Catalunya pacient que som tots explica i actua de manera compulsiva per l'ansietat del present i del futur. Apareixen repressions desconegudes o de dimensions i abast que desconeixem. S'elaboren, en terminologia analítica, resistències i transferències en la repetició de les nos-

tres neurosis, traumes i, en general, situacions ja viscudes que revivim un cop més i que transferim al nostre analista.

Però qui és l'analista de Catalunya?

Segons les teories psicoanalítiques interpersonal i relacional, l'analista no és una pantalla blanca que el pacient omple. L'analista no és un científic observador, objectiu i neutre, sinó que participa activament del procés psicoanalític. Tant el pacient com l'analista interactuen, i la relació que s'estableix, més que suposar la *noci-va* suggestió freudiana, suposa un creixement i transformació a partir dels elements verbals i no verbals que es reproduïen en aquesta relació. Al final, la interacció és, com descriu el psicoanalista americà Lewis Aron, una mutualitat de ments que durant el procés psicoanalític es combinen per a un creixement i una transformació no solament del pacient, sinó també de l'analista.

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR

L'analista de Catalunya ha de ser el món, i no Espanya

De tot el nostre procés ens ha de preocupar relativament poc tot el que col·lectivament fem i diem. Busquem avançar i transformar-nos, per això som al divan. L'il·lusionant creixement (esperat) de C. és la independència. En les nostres sessions al divan hem identificat clarament un antagonista,

que és Espanya. En parlem dia sí i dia també, obsessivament. Repetim els greuges, el malestar, la maldat, l'explotació colonial, el menyspreu, fins al punt d'arribar a considerar la seva existència eminentment noci-va per a C. i per al món sencer. Alhora, evocuem pors, ansietats, ires, frustracions, fantasies ben pròpies, en les quals no ens cal Espanya.

I, així i tot, encara no sabem qui és el nostre analista.

Freud va crear una analogia interessant en la relació que s'estableix entre el pacient i l'analista. Segons Freud, l'analista equival a un mas-

cle poderós i fort capaç d'engendrar fills, però que no controla el seu *procés de desenvolupament*. En aquest sentit, el pacient apareix com un organisme femení –no pas una donaque porta al ventre la descendència de la potència de l'analista, això és, la transformació reeixida, obtinguda al divan psicoanalític. En aquest nivell de fantasia sexual analítica de Freud, el mascle és actiu i la femella és passiva en el coit psicoanalític. La potència del mascle venç la resistència femenina al sexe i planta la llavor de la *cura analítica*.

C. és l'organisme femení que es resisteix al coit amb l'analista. El coit al divan. Mentre C. s'hi resisteix, repeteix tota la seva experiència i memòria, conscient o inconscient. És la ja esmentada transferència al psicoanalista. En el nostre procés actual la transferència són els mals d'Espanya. És en aquest punt que descobrim que el nostre psicoanalista és Espanya.

Espanya és l'analista en qui transferim traumes, obsessions i neurosis. Malauradament, Espanya, afectada d'una intensíssima contra-transferència, ha acabat elaborant una identificació projectiva negativa i de pulsio de mort en C. Així, el nostre analista, pres per la contra-transferència, canalitza la seva potència no pas en el coit psicoanalític, sinó en un dolorós i infecund sexe anal. La resistència de C. és doble.

L'analista de Catalunya ha de ser el món, per la salut tant de C. com del nostre actual analista, Espanya. En definitiva, el que perseguim és el creixement que és la independència, no pas una psicoanàlisi infecunda plena de resistències, transferències, contra-transferències, pulsions i analitats estèrils i sofrents.

GETTY

CARTES I MISSATGES

Les escales mecàniques de l'estació de Sants

Utilitzo sovint l'estació de Sants i la interconnexió entre aquesta estació i la línia 5 del metro. Cada cop que hi passo veig amb pena les dificultats que es troben moltes persones per superar l'últim tram d'escales que separa el distribuïdor de la línia 5 del metro del vestíbul de l'estació. No hi ha hagut mai cap ascensor que porti a l'estació i des de fa més de quatre mesos tampoc hi ha cap escala mecànica en funcionament que ho faci. L'única sortida mecanitzada és al carrer Numància, lluny i fora de l'estació.

Crec que això és un insult als usuaris de l'estació. Adif s'està gastant milers de milions d'euros construint unes línies d'alta velocitat en les quals mai viatjaran el nombre de persones que transiten diàriament per aquestes escales. Està omplint l'estació de botigues i beneficiant-se de l'afluència de viatgers. ¿No ens pot tractar millor?

¿I l'Ajuntament de Barcelona què ha fet? No pot defensar la seva ciutadania

i els visitants i exigir que s'arreglin unes simples escales?

MONTserrat VILADRICH GRAU

LLEIDA

Necessitat d'esmena

El gener de fa tres anys, el que subscriu va enviar i publicar als mitjans, en una carta al director, el següent escrit:

"Una majoria absoluta obtinguda, en el marc de la greu crisi econòmica, per un col·lectiu marcadament conservador, com és el cas de la victòria del Partit Popular a l'estat espanyol, pot abocar a importants canvis polítics i socials". I acabava escrivint: "Aquest govern conservador ja ha començat a entrar en tromba en una operació pseudoreformista, en aplicació estricta de la seva ideologia i del seu programa, punt per punt, al nostre entendre amb ambiciosos canvis que vorejaran perillósament el marc constitucional i l'Estatut català".

Em pregunto si els tres anys transcorreguts des d'aleshores, en els quals s'han complert amb escreix les meves previsions respecte al Partit Popular, hau-

ran servit perquè aquells vots de centre i centredreta derivin cap a posicions més liberals gràcies a les quals la ciutadania pugui recobrar els seus drets, obtinguts abans que els hi prenguéssim la majoria absoluta dels conservadors espanyols.

JAUME VALLÈS MUNTADAS

SANT ADRIÀ DE BESÒS

Tragèdia als Alps

En relació al terrible accident aeri de Germanwings, em sobta la versió oficial llegida a corre-cuita pel fiscal general francès, com a conseqüència d'una filtració al *New York Times*. Recordem que la Comissió d'Investigació Aeronàutica encara no s'ha pronunciat. Si tenim en compte que les investigacions d'aquest tipus d'accidents aeris solen trigar molts mesos a resoldre's, fins i tot anys, ¿com és que en 72 hores el cas ja està resolt i sentenciat quan encara no s'ha trobat la segona caixa negra, precisament la que registra les dades de comportament de l'aparell?

Els presidents europeus Hollande, Merkel i Rajoy van prometre des d'un principi que se sabran les causes que han

motivat aquest lamentable accident. La pressió mediàtica i popular, qüestionar Lufthansa, qüestionar l'empresa europea Airbus, etc., han fet que ja tinguem un culpable: el copilot Andreas Lubitz. La policia alemanya ha escorcollat el seu domicili i casualment ha trobat la prova que necessitava, un document estripat de baixa laboral que el copilot no va presentar a Lufthansa, i informes mèdics que confirmen que patia una greu malaltia. La seva exnòvia declara al diari sensacionalista alemany *Bild* que Lubitz patia freqüents canvis de comportament i que li va dir que un dia tothom s'enrecordaria del seu nom.

Per què no esperem que la Comissió d'Investigació Aeronàutica presenti el seu informe?

ALBERT FERNÁNDEZ PRAT

BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

